

Դանիել Վարուժան

Հունձք

Կը սոթարվին թեզանիքներ, գերանդիներ թող հեսանվին.
Այսօր երկու հագար մըշակ կը հնձեն ցորե՛նը և գարին:

Քա՛ղցր է թեղվի հասկերուն մեջ՝ որոնց քիստերը խարշափուն
Կը խառնըվին բաց կուրծքերու անտառացած թուխ մագերուն:

Քա՛ղցր է լողալ համառորեն որաներուն մեջեն հեղեղ.
Ըզգալ ուռիլը բագուկին երակներուն արևագեղ:

Ահավասիկ գերանդիներ, կատաղութո՛ւն փայլատակի,
Տորեններուն մեջ իբր արծաթ կ'ընկղմվին, դուրս կ'ելլեն՝ ոսկի:

Հասկեր կ'իյնան շարվեշարան, և կ'արյունին կակաչներ լուռ.
Բըլուրներուն քողը խարտյաշ կը ծալլըվի լայնասարսուռ:

Ծըփանքներ նո՛ր ծըփանքներու ներքև ընդմիշտ կը փրլուզին.
Ալիք կ'ըլլան ակոսին մեջ ծովե՛ր, ծովե՛ր, ծովե՛ր դեղին:

Ու կ'ընդլայնին դաշտեր, սարեր, խոզաններով միշտ քրստմընած.
Հովիտին մեջ հեղեղներ կան՝ որ կը ցամքին կամաց կամաց:

Հանկարծ թուփեր կը հատնվին, կամ կը ցրցվի քար մը ճերմակ.
Առվակ մ'հեռուն կը փալփլի, որ կը նիրհեր վասակին տակ:

Մըշակներ կան՝ որ փարչն իրենց բերնին դըրած, Արևն ի վեր,
Կ'ընայեն երկա՛ր ջուրը գըլգլուն՝ գոր աղբյուրեն հարսն է բերեր:

Ոմանք իրենց ափերուն մեջ՝ մերթ կը փըշրեն հասկ մը ատոք,
Եվ կ'օրհնեն թիվն հատիկներուն, ու կը ծամեն հետո գանոնք:

Հոտաղներ կան արտերե արտ՝ որ ժիրաժիր կը հեսանեն
Աղոտ մահիկը մանգաղին, աղմըկելով լուռ միջօրեն:

Եվ կը հնձե՛ն, միշտ կը հնձե՛ն. թևի ամեն լայն շարժումի
Ամատներու բերկրությունն է՝ որ քիստե քիստ կը ծավալի:

Օ՛, ի՛նչ կոծեր, հորիզոնե հորիզոն ի՛նչ նըվաճումներ,
Ի՛նչ հեծկըլտանք հանճարներու, ի՛նչ փրլուզվող օվկիաններ:

Ու կը հնձեն, դեռ կը հնձե՛ն. մինչև շուքերը երկարին
Եվ շըփոթվին իրարու հետ ա՛լ սահմաններն անդաստանին:

Այն ատեն լուռ ճամբուն վըրա կը տեսնըվին շարան շարան,
Հընձվորները որ դեպ իրենց տընակներուն ճրագը կ'երթան:

Գերանդիներն անոնց ուսին կը ցոլցոլան լուսնկայեն,
Կը հովանան անոնց քըրտնած կուրծքերն անուշ ծընակներեն:

Իսկ անդորրին մեջ դաշտերուն ահա ծըղրիդ մը արթընցած
Կը լեցընե իր երգերով ամբողջ Անհունն աստեղամած: